

tosta putoavan kolin alle No. 31/2 kai-
vannossa. Vainaja saatettiin viimei-
seen lepoon 14 p:nä suuren tuttava-
piirin seuraamana, sillä tuskin kos-
kaan on ollut niin yksimielisesti Han-
nan yleisö liikkeellä, joka osanotto
ilmaisi miten suosittu vainaja oli kai-
ken kielisten keskuudessa. Hän oli
ijältään 24 vuoden vanha, jätti jäl-
keensä vaimonsa ja kaksi pientä laa-
ta, sekä vanhempansa, veljensä ja
siskonsa. — Halpaa on vielä työ-
läisen veri. — Eräs.

WEST CONCORD, N. H.

Oaaston neljästoista vuosijuhla on
jo aivan "ovella", sitä vietetään 16
p:nä heinäkuuta. Kuumista ilmoista
huolimatta meidän näyttelijät y.m.
toimikunnat työskentelevät ahkeraan
niiden onnistumiseksi. Muun valitun
ohjelman lisäksi esitetään silloin kap-
pale "Kirkon vihollinen".

Kenttäjuhla on 24 p:nä Penacookin
joen rannalla. Sinne varustetaan taas
kuten ennenkin hyvä ravintola, kil-
pailuja, urheilua y.m. huvia ja haus-
kaa; siellä saavat terveytensä takaisin
nekin, jotka viime kenttäjuhlassa it-
sensä kipeiksi juoksivat. Sinne me-
nemme siis jokainen.

Viime työkokouksessa valittiin paik-
kakunnalta pois muuttaneen Helga
Hautaniemen tilalle sunnuntaikoulun
opettajaksi Meimi Järvelä. Toivon to-
verit! Hautaniemen tulevan takaisin
ayksyllä ja ryhtymään entiseen toi-
meensa lasten opettamisessa.

Sunnuntaikoululaiset toimivat iltan
30 päivänä heinäkuuta. He har-
jottelevat kappaletta, kuvaelmaa, ru-
noja, lauluja, kertomuksia y.m. suu-
rella innolla. Jospa meillä vanhem-
millakin kaikilla olisi niin suuri innos-
tus tehtävämme täyttämiseen kuin
näyttää olevan lapsilla, niin silloin
ei joutuisi samat toverit olemaan liika-
rasitettuja osototoimia täyttäessä kun
jokainen kohdaltamme muistamme
täyttää velvollisuutemme.—L.M.

SPENCER, N. Y.

Eipä kuulu täältä aivan samaa kuin
muualta (nimittäin yleistä työttömyy-
ttä), sillä kuks tänne on asettunut ja
hankkinut maata nimiinsä, toiset isom-
man, toiset pienemmän alan, niin par-
haillaan ahertelee työssä kuumista il-
moista huolimatta. Farmarit vaimoi-
neen ja lapsineen ovat parhaillaan
heinäkorjuussa.

Aina vain paisuu kuin Nurmijärvi.
Osaatonta yhtyi uusia jäseniä: Mrs. ja
Mr. Siira, Mrs. ja Mr. Riihinen sekä
Nestor Erickson, kaikki Van Ettenis-
tä, sekä kaksi nuorta miestä, joitten
nimiä en nyt muista.

Heinäkuun 10 päivän kokouksessa
keskusteltiin "Eteenpäin" lehden aut-
tamisesta. Tuli päätös, että tilataan
kolme kuuta "Eteenpäin"-lehteä osas-
ton varoilla jokaiselle hyvässä jäse-
nyydessä olevalle, ja myöskin niille,
jotka ensi kokoukseen tai kokouspai-
kalla suorittaneet jäsenveronsa. Kokous
on John Siiran farmilla heinäkuun 31
p. Näin menetellen toivottiin saata-
van pitempiaikainen avustus lehdelle.

Samassa kokouksessa arvosteltiin
juhannusjuhilla puhujana olleen alu-
emme puhujan Hilja Kuokkasen pu-
hetta. Niinpä kuulosti, pikku poik-
keuksia lukuunottamatta, olevan ylei-
nen mielipide, niin miesten kuin nais-
tenkin mielestä, että Hilja on hyvä
puhujia. Sitä, herraparatkoon, tahtoo
olla vielä vaikea saada miehiä tunnus-
tamaan naispuhujasta.

Piakkoin muuttaa pois paikkakun-
nalta toverit Aino Parkko pikkuty-
tönsä kanssa, matkansa päämääränä
ollen Hanna, Wyo., jonne miehensä

John Parkko joku aika sitten meni.
Heissä menetimme osaaton toiminta-
voimaa. No, sen minkä me menetim-
me, sen Hannan osasto hyötyy.

H—F—i.

"FALLS'IN" RANNALLA

Kirj. Erland Upari.

Istun kosken partahalla,
kosken jylhän, raivokkaan,
joka vaahtoisena pauhaa,
yötä, päivää ulvoaa.

Ympäriällä ikimetsä
seisoo vaihi, unelmoin.
Sylissänsä metsän henget
öisin kiikkuu, karkeloin.

Kummat kuvat eessäin väikky,
kuohuja kun katselen. —
Ah, kuin paljon voimaa saisi
syvänteestä putouksen.

Mutta vapahana pauhaa
koski suuri, mahtava.
Kapitaali kunnes ehti,
vangitseeپی voimansa.

VOITTO MEIDÄN ON

Kirj. H. Rajala.

Ajattellessa työlläisen elämää joutuu
toisinaan epätoivoon, että onko mah-
dollista koskaan saada helpoitusta ja
päästä nauttimaan niistä oikeuksista,
mitä halajamme ja jotka meille kuu-
luvat. Meitä vastassa on niin voi-
mallinen luokka ja niin "nerokkaasti"
punottu hallintotapa, että sitä ei voi
hitaalla järjellä käsitellä. Ensiksikin
kapitalistilla on korkealle oppinut tie-
demies neuvonantajansa, joka pitää
maapalloa hänen silmänsä edessä.

Hänen tehtävänsä on opettaminen
kouluissa, niissä korkeissa kouluissa,
missä käyvät kapitalistien lapset, ja
meille hän laatii kirjat ja opetustavat
niihin puutteellisiin kouluihin: "missä
karkeat kivet hiotaan vähän hienom-
miksi ja hienot kivet karkeiksi." Toi-
sin sanoen: lahjakkaat valteet eh-
käistään itse ajattelemasta ja hitaille
annetaan sen verran, että voivat lu-
kea almanakkaa niin paljon, että tie-
tävät montako työpäivää on vuodes-
sa. Niin myrkyllinen on tämä koulu,
että lahjakkainkin työlläinen jos hän
käy koulua 10 vuotta, saa taistella
15 vuotta irtaantuakseen niistä vää-
ristä opeista y. m. mitä siellä hakaa-
taan kalloon. Hidas ajatuksinen työn
rasittama "aivosforin" puutteessa
oleva jää ajeltamaan elämän me-
relle ilman toivoa, kapitalistille hyö-
dyksi.

Mutta niin varmasti kun aurinko
lämmittää maapalloa tasapuolisesti,
vaihtuu orjan talvi, jääkausi, kevääk-
si ja siitä kesäksi. Luonnollista to-
tuutta! Sitä mukaa kun tietämättö-
myys kuolee ja "reiän tukkeeks"
tuulta vasten muuttuu" monikertais-
tuu tietäminen. Sen vaikuttaa tekni-
lisen kehityksen nopea tarjoilu. En-
nen kirjoitettiin linnun sulalla perka-
menttiin ja hakattiin kiviin; tänä päi-
vänä työntää kone sanomalehtiä, jois-
ta voi yhdestä painoksesta rakentaa
18 mailin korkean tupulin. Ennen
käveli Lincoln kymmeniä mailia, lai-
naamaan kirjaa, tänä päivänä tai hu-
menna kuljettaa sen ilmaläiva, joka
lentää satoja mailia tunnissa. Työ-
läinen polkee suurta koneen ratasta,
jonka akseliin kiinnitetty kahle, ve-
tää hänen historiallista hautaristiänsä
lähemmäs. Mehtaako lakata kun huö-
maa; Meistä se riippuu... On hyvä,
että me tiedämme tämän, voimme
tunnossamme ajatella: Tietäminen
on ainoa keino, joka vie meidät voit-
toon! Akiteeraa ja kuuntele.

Kahdenkymmenen viiden vuoden kuluttua

Kirj. Olli Ollinen.

Joonas istui pöydän päässä tuolit-
la, samoin kuin hän oli niin luke-
mattomia kertoja ennenkin tehnyt ai-
na silloin, kuin häntä oli vaivannut
jokin sisäinen kamppailu.

Tätä samaa asiaa hän oli jo miet-
tinyt viikkokausia. Se lepäsi hänen
hartioillaan kuin kokonainen vuori.
Kaikki muistot menneisyydestä tuli-
vat hänen mieleensä. Muistot ajoilta,
jolloin hänkin oli vielä nuori ja voi-
makas taistelemaan ja torjumaan
pois tieltään kaikki vastukset. Hän
muisti ensimmäisen rakkautensa —
muisti kuinka hän köyhänä, ilman
minkäänlaista maallista omaisuutta,
jota olisi voinut omakseen kutsua,
alkoi ensi kerran unelmoida rak-
kaudesta, omasta kodista ja onnesta.
Kuinka hän silloin väsymättömästi
raatoi sen toteuttamiseksi.

He olivat kasvikumppanit, hän ja
Hilja. Viimemainittu oli taloilisen
Matt Myllysen ainoa tytär. Yhdessä
he Hiljan kanssa lapsena olles-
saan hakivat ensimmäisiä kukkia ja
poimivat marjoja. Yhdessä he iloitsi-
vat ja surivat. Lapsuusaika kului
ja he varttuivat nuorukaisiksi. Ai-
koina, jolloin heitä huolestutti elä-
män todellisuus, sen tulevaisuus ja
kaikkien vastaan tulevien vastuk-
sen voittaminen, he aina etsivät
toistensa seuraa, voidakseen yhdes-
sä avoimesti keskustella niistä asi-
oista, jotka enimmäin heidän mieltään
vaivaisivat.

Tämä ystävyys kehittyi rakkaudek-
si. Sellaiseksi todelliseksi, puhtaak-
si, peittelemättömäksi rakkaudeksi.
Kasvikumppanit pitivät aivan luon-
nollisena asiana, että seurauksena
heidän niin kauan kestäneestä ja
sätkymättömästä ystävyystään, ke-
hittyisi se ihmiskunnan korkein
ihanne, jonka turvissa he sitten yhdessä
olisivat lähtenäkseen taistelemaan
elämän vaikeuksia vastaan, nautti-
maan sen iloista, nimittäin avioliiton,
rakkauden.

Ei ollut siis ihme, että Joonas rei-
vatessaan sitä maan palasta, jonka
hän oli torpantilaan saanut eräältä
taloiliselta, hymyili leveästi ajatel-
lessaan, kuinka hän tulee rakenta-
maan siihen pienen mökin, jota hän
voisi ruveta kutsumaan kodiksi ja
jossa Hilja tulisi emäntänä askartele-
maan.

Ollihan se asia aivan varma, sillä
he olivat niin lukemattomat kerrat
vannoneet rakkautensa toisilleen. —
Hilja taasen, askarrellessaan koto-
na, saattoi ajatuksissaan liidellä Joo-
naan luona siellä kaukana korvessa,
jossa hän oli valmistelemaan tilaa
kodille, kodille, joka tulisi olemaan
ainoastaan heidän ja jossa ainoas-
taan he voisivat olla onnelliset.

Hiljan vanhemmat eivät haavei-
leet samoista asioista kuin tämä nuori
vähki. He eivät voineet uskoa mah-
dolliseksi, että taloilisten ainoa ty-
tär solmisi elämänsä tavallisen, köy-
hän nuorukaisen kanssa. Eikä siihen
ollis pakkoa, sillä Hilja oli koke-
pitäjän poikien ihailiina ja tämän
tiesi Myllysen vanha väkikin. Mutta
suureksi harmikseen he aina huomai-
sivat, että Hilja pitää ensimmäin nu-
rukaisesta, jonka kanssa hän yhdessä
oli kasvanut. Kun lopulta alkoi näyt-
tää varmalta, että Hiljalla ja Joonaa-
lla on vakava aikomus mennä avio-
liittoon, alkoi Myllynen mieltä kei-
noja saadaksensa nuorukaisten une-
ma tuhotuksi.

Helppostihan se tulisi käymään.

Heillä oli riittävästi rahaa ja sitten
vielä heillä oli varakkaita sukulaisia
eri osissa Suomea. Tarvitsee aino-
astaan päästä Hilja näiden luo vie-
raille muutamiksi kuukausiksi. Antaa
hänen nämä mailmaa hieman
laajemmin ja täydellisemmin kuin
kotipitäjästä sitä voi nähdä. Antaa
hänen tutustua elämän monipuoli-
suuksiin täydellisemmin, niin hän
kyllä oppii vaatimaan elämältä niin
paljon enemmän, että hän tietää var-
maan ettei Joonas niitä kallellia voi
hänelle hankkia, joten hän tulee il-
man multa kehoituksia hylkäämään
hänet.

Vierailumatkaan suostui Hilja illo-
mielin. Ensitilaisuudessa hän kertoi
onnestaan Joonalle ja yhdessä he
sitä iloitsivat. Monet olivat ne lu-
paukset, joita he toisilleen tekivät ja
Hilja lupasi kirjoittaa aina kuin vaan
saisi tilaisuuden. Lupasi kertoa kaik-
ki, mitä hän näki suuresta mailmas-
sa. Ensimmäit hän pitikin lupauk-
sensa ja kirjoitti Joonalle vähintään
kerran viikossa ja toisinaan useam-
minkin. Kaikki hänen kirjeensä pu-
huivat sitä kieltä, jota ainoastaan
Joonas ja hän voivat ymmärtää.

Joonas ihäytyllä innolla perkkasi
maatilikkua ja hänen unelmansa
tulevasta onnesta kasvoivat yhä —
mutta — — —

Hiljaan alkoi suurmailma vaikut-
taa siten kuin isä ja äiti olivat toi-
voneet. Hän sai uusia ystäviä ja
hän oppi elämään uudemmanlaista
seuraelämää. Hiljalleen mutta var-
masti, aivan hänen tietämättään, al-
ko hänen mielestään jäädä pois koti-
seudut ja päälle kaiken — Joonas.

Kuinka voisikaan hän nyt enää pa-
lata takaisin sinne niille seuduille,
jossa oli syntynyt ja kasvanut? Kuinka
voisikaan hän nyt enää alistua
jakamaan elämänsä suruja ja ilo-
ja Joonaan kanssa, kun hän oli tul-
lut tuntemaan niin paljon muuta,
monipuolisuutta, huvia ja kaikkea, jo-
ta hän ennen ei osannut uneksia-
kaan? Ei! Kaiken menneisyyden
tättyy unohtua.

Sitten tapahtui odottamatonta. Toi-
ta vuotta sen jälkeen kuin Hilja oli
lähtenyt, alkoi kotikylällä liikkua nu-
huja, että hän tulee pian takaisin
kotifinsä, jossa hän tulisi viettämään
häitänsä, ei Joonaan kanssa, mutta
erään nuoren herrasmiehen kanssa,
jonka hän oli siellä mailmalla ta-
vannut. Huhut tiesivät kertoa, että
Myllysen vanhan väen pyynnöstä he
olivat suostuneet tulemaan viettä-
mään häitänsä Hiljan kotona. Tu-
lisiko hän asumaan kotonaan, vai
meneekö hän jälleen mailmalle, se
oli kaikille arvoitus.

Joonakseen tämä tieto koski ää-
rettömästi. Alussa hän ei ottanut
kaikkea uskoakseen, mutta lopulta
hänen täytyi tunnustaa itselleen, et-
tä totta se oli. Hänestä tuntui ikään-
kuin hän olisi herännyt unesta.
Kaikki hänen raatamisensa, hänen
rakkautensa, hänen onnensa, oli ol-
lut ainoastaan unta. Niin, kaunista
unta, mutta nyt hän oli herännyt.
Elämä todellisenä hämmötti hänen
edessään, uhkaavana, katkerana ja
— pahana. Mitä olikaan enää mil-
lään väliä? Hänen unelmansa oli
pettänyt. Elämänsä särkynyt. Sit-
ten tuli ajatus hänen mieleensä —
pois. Niin, pois näiltä syntymäseu-
duilta. Pois täältä, jossa häntä oli
niin katkerasti petetty.

(Jatk.)